

โดย เอ็ลเคอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์
แห่งโคเวรัมอัครสาวกสิบสอง

ราคา— และพร— ของการเป็นสานุศิษย์

จงเข้มแข็ง ดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณอย่างซื่อสัตย์แม้ผู้คนรอบข้างไม่ได้
ทำเช่นนั้นเลยก็ตาม

ประธานมอนสตันครับ เราชักท่าน ท่าน
อุทิศทั้งกายและใจให้ทุกการเรียกที่
พระเจ้าประทานแก่ท่าน โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งตำแหน่งคักดีสิทธิที่ท่านดำรงอยู่เวลานี้
ทุกคนในศาสนจักรนี้ชอบคุณท่านสำหรับ
การรับใช้ที่แน่วแน่และการอุทิศตนต่อหน้าที่
ของท่านอย่างมั่นคงมาโดยตลอด

ด้วยความชื่นชมและต้องการให้กำลังใจแก่
ทุกคนที่จะต้องมั่นคงแน่วแน่ในยุคสุดท้ายนี้
ข้าพเจ้ากล่าวแก่ทุกท่านโดยเฉพาะเยาวชน
ของศาสนจักรว่า หากท่านยังไม่ได้อยู่ในจุด
นั้น วันหนึ่งท่านจะพบตนเองถูกเรียกร้องให้
ปกป้องศรัทธาของท่าน หรือบางทีแม้กระทั่ง
อดทนรับการข่มเหงส่วนตัวบางอย่างเพียง
เพราะว่าท่านเป็นสมาชิกศาสนจักรของพระ-
เยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย ช่วงเวลา
เช่นนั้นจะต้องใช้ทั้งความกล้าหาญและ
มารยาทในส่วนของท่าน

ตัวอย่างเช่น ชิสเตอร์ผู้สอนศาสนาคนหนึ่ง
เขียนถึงข้าพเจ้าเมื่อเร็วๆ นี้ว่า “ดิฉันกับคู่เห็น
ชายคนหนึ่งนั่งรับประทานอาหารกลางวัน
อยู่บนม้านั่งในจัตุรัสกลางเมือง เมื่อเขาเข้า

ไปใกล้ เขาเงยหน้ามองและเห็นป้ายผู้สอน
ศาสนาของเรา เขารีบลุกขึ้นและมองด้วย
สายตาฉุนเฉียวพลางเงื้อมือจะตีดิฉัน ดิฉัน
หลบทัน แต่ไม่วายถูกเขาฟันอาหารใส่จน
เลอะเทอะและเริ่มสบถถ้อยคำเลวร้ายที่สุด
ใส่เรา เราเดินหนีโดยไม่พูดอะไร ดิฉันพยายาม
ปิดอาหารออกจากหน้า แต่กลับเจอก้อน
มันฝรั่งบดปาใส่ศีรษะด้านหลัง บางครั้งการ
เป็นผู้สอนศาสนาก็ยาก เพราะจังหวะนั้นดิฉัน
อยากเดินกลับไปคิดว่าผู้ชายตัวเล็กๆ คนนั้น
แล้วพูดว่า ‘คุณมีปัญหอะไร!’ แต่ดิฉันไม่
ได้ทำ”

ข้าพเจ้าขอพูดกับผู้สอนศาสนาที่อุทิศตน
ผู้นี้ว่า ลูกเอ๋ย ด้วยวิธีเล็กน้อยของลูกเอง ลูก
ได้ก้าวเข้าไปร่วมวงกับชายหญิงที่ “พิจารณา
การสิ้นพระชนม์ [ของพระคริสต์] และทนรับ
กางเขนของพระองค์ และแบกความอับอาย
ของโลก”¹ ดังที่เจคอบศาสดาพยากรณ์ใน
พระคัมภีร์มอรมอนกล่าวไว้

นี่ไฟฟ้ชายของเจคอบเขียนเกี่ยวกับพระ-
เยซูไว้ว่า “และโลกมนุษย์, เพราะความชั่วช้า
สามานย์ของพวกเขา, จะตัดสิ้นพระองค์ว่า

เป็นสิ่งไร้ค่า; ดังนั้นพวกเขาโดยพระองค์, และ
พระองค์ทรงยอม; และพวกเขาทำร้ายพระ-
องค์, และพระองค์ทรงยอม. แท้จริงแล้ว, พวก
เขาก็ม้นำลายรดพระองค์, และพระองค์ทรง
ยอม, เพราะความการุณย์รักของพระองค์
และความอดกลั้นของพระองค์ต่อลูกหลาน
มนุษย์.”²

เพื่อให้สมกับประสบการณ์ส่วนพระองค์
ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด จึงมีประวัติศาสตร์อัน
ยาวนานของการถูกปฏิเสธและราคาแพงอัน
แสนเจ็บปวดที่ต้องจ่ายโดยศาสดาพยากรณ์
และอัครสาวก ผู้สอนศาสนา ตลอดจนสมาชิก
ทุกยุคทุกสมัย—ทุกคนที่พยายามยอมรับการ
เรียกของพระเจ้าเป็นเจ้าให้ยกครอบครัวมนุษย์
ไปสู่ “วิถี” ที่ยิ่งใหญ่กว่า³

“แล้วจะให้ข้าพเจ้ากล่าวอะไรต่อไปอีก
[ถึงคนเหล่านั้น]” ผู้เขียนหนังสือฮีบรูถาม

“ผู้ซึ่ง...ได้ปิดปากสิงโต

“ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคม
ดาบ...มีกำลังมากในการสงคราม ตีกองทัพ
...แตกพ่ายไป

“[ได้เห็น] คนของ [พวกเขา] เป็นขึ้นจาก
ความตาย [ขณะที่] บางคนถูกทรมาณ...

“และ...พบกับการเยาะเย้ยและการโบยตี
...ถูกล่ามโซ่และถูกขังคุก

“บางคนถูกขว้างด้วยก้อนหิน...ถูกเลี้ยง
เป็นสองท่อน [ถูกล้อลวง]...ถูกฆ่าด้วยคมดาบ
...นุ่งห่มหนังแกะหนังแพะเพนजरไป ลื่นเนื้อ
ประดาตัว ตกระกำลำบากและถูกทำทารุณ

“(แผ่นดินโลกไม่คู่ควรกับคนเช่นนั้นเลย)
...[พวกเขา] พเนจรไปตามถิ่นทุรกันดารและ
ตามภูเขา ในถ้ำและในโพรงใต้ดิน”⁴

แน่นอนว่าทศสวรศรีร้องไห้ขณะบันทึก
ราคาแห่งการเป็นสานุศิษย์ในโลกซึ่งมักจะ
เป็นศัตรูต่อพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพระองค์เองทรงลงน้ำ
พระเนตรให้ผู้ถูกปฏิเสธและถูกข่มขู่ในงาน
รับใช้ของพระองค์มานานหลายร้อยปี แต่มา
บัดนี้พระองค์ทรงถูกปฏิเสธและกำลังจะถูก
เช่นฆ่าเสียเอง

“โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม” พระเยซูทรง
คร่ำครวญ “เมื่อที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ
และเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึง
ตาย บ่อยครั้งที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ
ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กักลูกอยู่ใต้ปีกของ

มัน แต่เจ้าไม่ยอม!

“นี่แน่ะ นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้ร้างเปล่า”⁵

ข้อความนี้มีข่าวสารถึงเยาวชนชายและเยาวชนหญิงทุกคนในศาสนจักรนี้ ท่านอาจสงสัยว่าจะคุ้มค่าหรือไม่หากต้องกล่าวยืนหยัดเพื่อผดุงศีลธรรมในโรงเรียนหรือไปรับใช้งานเผยแผ่เพียงเพื่อให้คนอื่นมาดูหมิ่นความเชื่อที่เรายึดมั่นที่สุด หรือต้องต่อสู้ในสังคมที่บางครั้งเย้ยหยันชีวิตที่อุทิศตนเพื่อศาสนา ใช่ สิ่งนี้คุ้มค่า เพราะหาไม่แล้ว “นิเวศ” ของเรา ย่อมถูกทอดทิ้งให้ “ร้างเปล่า”—เป็นบุคคลว่างเปล่า ครอบครัวว่างเปล่า ชุมชนว่างเปล่า และประเทศชาติว่างเปล่า

ดังนั้นจึงแสดงว่าเรามีภาวะของผู้ได้รับเรียกให้ถือข่าวสารเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ นอกจากนี้จะต้องสอน กระตุ้น และให้กำลังใจผู้อื่นแล้ว (นั่นคือส่วนที่นำยืนดีของการเป็นสานุศิษย์) บางครั้งผู้ส่งสารเหล่านี้ก็ได้รับเรียกมาเพื่อกังวล เพื่อเตือน และบางครั้งเพียงเพื่อร้องไห้ (นั่นคือส่วนที่เจ็บปวดของการเป็นสานุศิษย์) พวกเขาทราบดีว่าถนนสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญาที่ “มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์”⁶ จะต้องคู่

ขนานมากับเส้นทางแห่งภูเขาซีนายที่เต็มไปด้วยด้วยบัญญัติ “เจ้าจะ” และ “เจ้าจะไม่”⁷

น่าเสียดายที่ผู้ส่งสารพระบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้เป็นที่นิยมมากไปกว่าในสมัยโบราณ อย่างน้อยซิสเตอร์ผู้สอนศาสนาสองคนที่ถูกถ่มน้ำลายรดและถูกปาด้วยมันฝรั่งก็สามารถยืนย่นได้ตอนนี้ *เกลียด* เป็นคำที่ไม่น่าฟัง กระนั้นทุกวันนี้ก็ยังมีคนที่จะพูดกับอาหับผู้ชั่วร้ายว่า “ข้าพเจ้าเกลียด [ศาสตราจารย์] เพราะเขาพยากรณ์แต่เรื่องร้าย มีคยาห์!” เพราะเขาพยากรณ์แต่เรื่องร้ายเสมอ “ไม่เคยพยากรณ์เรื่องดีเกี่ยวกับเราเลย”⁸ ความเกลียดที่มีต่อความเชื่อสัตย์ของศาสดาพยากรณ์เช่นนั้นเป็นเหตุให้อินาได้ถึงแก่ชีวิต เมื่อเขากล่าวแก่กษัตริย์ในอาห์ว่า “เพราะข้าพเจ้าบอกความจริงท่าน ท่านจึงโกรธข้าพเจ้า... เพราะข้าพเจ้ากล่าวพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า ท่านจึงตัดสินใจฆ่าข้าพเจ้าเป็นบ้า”⁹ หรือเราอาจเพิ่มว่าเป็นพวกบ้านนอก พวกยอมให้ผู้ชายกุมอำนาจ พวกมีพิธี พวกแล้งน้ำใจ ความคิดแคบ คร่ำครึ หรือชราภาพ

ดังเช่นพระเจ้าพระองค์เองทรงคร่ำครวญกับศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ว่า

“ลูกหลาน [เหล่านี้จะ]...ไม่ยอมเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์

“พวกเขาถกเถียงกับผู้ทำนายว่า ‘อย่าเห็นเลย’ และกล่าวกับผู้พยากรณ์ว่า ‘อย่าพยากรณ์สิ่งถูกต้องแก่เรา จงพูดแต่สิ่งราบรื่นกับเรา จงพยากรณ์มา呀

“จงไปเสียให้พ้นทาง จงหันออกไปจากวิถี อย่าทำให้เราต้องเผชิญกับองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลอีก”¹⁰

น่าเศร้าเต็มที่ เพื่อนรุ่นเยาว์ของข้าพเจ้านี้คืออุปนิสัยของคนยุคเราที่หากใครต้องการพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาที่ต้องการพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่เรียกร้องมาก พระผู้เป็นเจ้าแบบสบายๆ พระผู้เป็นเจ้าลึนไหลที่มือไม่พายแล้วยังเอาเท้าราน้ำ พระผู้เป็นเจ้าที่ลูบศีรษะเรา คอยทำให้เราหัวเราะคิกคัก แล้วบอกให้เราวิ่งไปเก็บดอกดาวเรือง”¹¹

นั่นคือมนุษย์ที่สร้างพระผู้เป็นเจ้าตามรูปลักษณะของตนเอง! บางครั้ง—น่าขันที่สุด—เมื่อคนเหล่านี้ยกพระนามของพระเยซูประหนึ่งว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า “แบบสบายๆ” เช่นนี้ คิดเช่นนั้นหรือ พระองค์ผู้ไม่เพียงตรัสห้ามเราฝ่าฝืนพระบัญญัติเท่านั้น แต่ยัง

ทรงห้ามเราแม้แต่จะ คิด ผ่าฝืนพระบัญญัติ และหากเราคิด เท่ากับเราฝ่าฝืนพระบัญญัติไปแล้วในใจเรา นั่นฟังดูเหมือนหลักคำสอน “สบายๆ” ที่ฟังรื่นหูและเป็นที่ยอมรับในหมู่บ้านสันติสุขอย่างนั้นหรือ

แล้วผู้ที่เพียงต้องการมองดูบาปหรือแต่จะต้องอยู่ไกลๆ เล่า พระเยซูตรัสด้วยความเฉียบขาดว่า หากตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด ให้ควักออกทิ้งเสีย หากมือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย¹² “เราไม่ได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา”¹³ ทรงเตือนผู้ที่คิดว่าพระองค์ตรัสแต่เรื่องซ้ำๆ ประโลมใจ ไม่น่าแปลกใจที่หลังการเทศนาทุกครั้ง ชุมชนในท้องถิ่นนั้นจึง “อ่อนวอนขอให้พระองค์เสด็จออกไปเสียจากเขตเมืองของพวกเขา”¹⁴ ไม่น่าแปลกใจที่หลังสิ่งอัศจรรย์ทุกครั้ง คนกลับไม่คิดว่าเดชานุภาพของพระองค์เป็นของผู้เป็นเจ้าของ แต่เป็นเจ้าแต่เป็นของมาร¹⁵ เห็นชัดว่าสติ๊กเกอร์ท้ายรถที่ถามว่า “พระเยซูจะทรงทำอย่างไร” ไม่ได้สร้างกระแสนิยมเสมอไป

ณ จุดสูงสุดของการปฏิบัติศาสนกิจมรดยพระเยซูตรัสว่า “ให้พวกท่านรักกันและกัน เหมือนอย่างที่เรารักท่าน”¹⁶ เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาเข้าใจแน่ชัดว่าความรักดังกล่าวเป็นแบบใด พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพวกท่านรักเราก็น่าจะประพฤติตามบัญญัติของเรา”¹⁷ และ “ใครทำให้ข้อเล็กน้อยเพียงข้อหนึ่งในพระบัญญัติ... มีความสำคัญน้อยลง และสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย คนนั้นจะ... เป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์”¹⁸ ความรักเหมือนพระคริสต์คือสิ่งจำเป็นที่สุดที่เราต้องมีในโลกนี้ ส่วนหนึ่งเพราะความชอบธรรมควรจะมาควบคู่กันเสมอ ดังนั้นหากความรักต้องเป็นคำเตือนใจเราตั้งที่มัน ต้อง เป็น ผู้ทรงเป็นสัญลักษณ์แห่งความรักจึงตรัสว่า เราต้องทิ้งการลวงละเมิดและนัยยะใดๆ ที่เป็นการแก้ต่างการลวงละเมิดในบุคคลอื่น พระเยซูเข้าพระทัยชัดเจจนถึงสิ่งที่หลายคนในวัฒนธรรมสมัยใหม่คล้ายจะหลงลืมว่า มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างพระบัญญัติ

ให้อภัยบาป (ซึ่งพระองค์ทรงทำได้ด้วยพระปรีชาสามารถอันไร้ขอบเขต) กับพระคำรัสเตือนไม่ให้ยอมต่อพฤติกรรมที่เป็นบาป (ซึ่งพระองค์ไม่เคยทำแม้แต่ครั้งเดียว)

มิตรทั้งหลาย โดยเฉพาะมิตรรุ่นเยาว์ของข้าพเจ้า จงกล้าเถิด ความรักอันบริสุทธิ์เหมือนพระคริสต์ซึ่งหลังไหลมาจากความชอบธรรมที่แท้จริงสามารถเปลี่ยนโลกได้ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระกิตติคุณที่แท้จริงและดำรงอยู่ของพระเยซูคริสต์อยู่บนแผ่นดินโลก ท่านเป็นสมาชิกศาสนจักรที่แท้จริงและดำรงอยู่ของพระองค์ ท่านพยายามจะแบ่งปันสิ่งนี้ ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานถึงพระกิตติคุณนั้นและศาสนจักรนั้น ด้วยพยานเฉพาะถึงกุญแจฐานะปุโรหิตที่ได้รับการฟื้นฟูซึ่งไขพลังอำนาจและประสิทธิผลของศาสนพิธีแห่งความรอด ข้าพเจ้าแน่ใจว่ากุญแจเหล่านั้นได้รับการฟื้นฟูแล้วและศาสนพิธีเหล่านั้นมีขึ้นอีกครั้งผ่านศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย มากกว่าที่ข้าพเจ้าแน่ใจว่ายืนอยู่

ตรงแทนพูดและทำนองอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า ในการประชุมใหญ่นี้

จงเข้มแข็ง ดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณอย่างซื่อสัตย์แม้ผู้คนรอบข้างไม่ได้ทำเช่นนั้นเลยก็ตาม ปกป้องความเชื่อของท่านด้วยมารยาทและการอุทิศตน แต่จงปกป้องประวัติศาสตร์อันยาวนานของเสียงที่ได้รับ การรุดใจ รวมถึงเสียงที่ท่านจะได้ยินในการประชุมใหญ่นี้และเสียงที่ท่านเพิ่งได้ยินด้วยตนเองจากประธานโรมัส เอส. มอนสัน ล้วนแต่ชี้ทางท่านไปสู่วิถีแห่งความเป็นสานุศิษย์ของชาวคริสต์ นี่คือนิวคัมแบคและนี่คือทางแคบที่ไม่ได้มีอิสระมากมายบางช่วง แต่เราจะเดินทางอย่างตื่นเต้นและสำเร็จลุล่วงเมื่อมี “ความแน่วแน่ในพระคริสต์... ความเจิดจ้าอันบริบูรณ์แห่งความหวัง, และความรักต่อพระเจ้าเป็นเจ้าและต่อมนุษย์ทั้งปวง”¹⁹ เมื่อท่านดำเนินตามเส้นทางนั้นอย่างกล้าหาญ ท่านจะหลบลมศรัทธาที่ไม่สิ้นคลอน ท่านจะพบความปลอดภัยจากลมชั่วร้ายที่พัดพาแม้ลูกศรในลมหมุน และจะสัมผัสถึงพลังความเข้มแข็งดุจศิลาจากพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา ซึ่งหากท่านสร้างความเป็นสานุศิษย์ผู้ไม่ย่อท้อไว้บนนั้น ท่าน *จะตกไม่ได้*²⁰ ในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. เจกอบ 1:8
2. 1 นิโอฟ 19:9.
3. 1 โครินธ์ 12:31; อีเธอร์ 12:11.
4. ฮีบรู 11:32–38.
5. มัทธิว 23:37–38.
6. อพยพ 3:8.
7. ดู อพยพ 20:3–17.
8. 2 พงศาวดาร 18:7.
9. โมไซยาห์ 13:4.
10. อิสยาห์ 30:9–11.
11. ดู เฮนรี่ แฟร์ลี, {73} *The Seven Deadly Sins Today* {74} (1978), 15–16.
12. ดู มัทธิว 5:29–30.
13. มัทธิว 10:34.
14. มาระโก 5:17.
15. ดู มัทธิว 9:34.
16. ยอห์น 15:12.
17. ยอห์น 14:15.
18. มัทธิว 5:19; เน้นตัวเอน.
19. 2 นิโอฟ 31:20.
20. ดู ฮีลามัน 5:12.

โดย **เอ็ลเคอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์**
แห่งฝ่ายประธานโครัมสาวกเจ็ดสิบ

ภาระอันเปี่ยมด้วยปีติของการเป็นสานุศิษย์

การสนับสนุนผู้นำของเราเป็นสิทธิพิเศษสิ่งนี้มาพร้อมกับความรับผิดชอบส่วนตัวในการแบ่งเบาภาระของผู้นำและเป็นสานุศิษย์ของพระเจ้า

ในวันที่ 20 พฤษภาคมปีที่แล้ว ทอร์นาโดขนาดมหึมาทำลายซานเมืองโอคลาโฮมาซิตี ในใจกลางอเมริกา ทิ้งร่องรอยไว้กว้างกว่า 1.6 กิโลเมตรและยาว 27 กิโลเมตร พายุลูกนี้ ทอร์นาโดที่โถมตี สร้างความเสียหายใหญ่หลวง เปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์และชีวิตที่อยู่ในเส้นทางที่เคลื่อนผ่านหนึ่งสัปดาห์หลังจากพายุหิมาลูกนี้เข้าโจมตี ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ไปเยี่ยมพื้นที่ซึ่งบ้านและทรัพย์สินกระจัดกระจายไปตามละแวกบ้านที่เสียหายราบเรียบ

ก่อนข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าพูดกับศาสตราจารย์ผู้เป็นที่รัก ประธานโรมัส เอส. มอนสัน ผู้ชื่นชอบในการทำกิจธุระของพระเจ้าด้วยความเคารพ ไม่แต่เฉพาะตำแหน่งของท่าน แต่ในคุณความดีของท่านด้วย ข้าพเจ้าถามว่า “ท่านต้องการให้ผมทำอะไร ท่านต้องการให้ผมพูดอะไร”

ท่านค่อยๆ จับมือข้าพเจ้า รวากับท่านจะทำการกับผู้ประสบภัยแต่ละคนและกับผู้ที่ให้ความช่วยเหลือจากการทำลายล้างเหมือนท่านอยู่ที่นั่นและพูดว่า

“อันดับแรก บอกว่าผมรักพวกเขา
“สอง บอกว่าผมสวดอ้อนวอนให้พวกเขา

“สาม ขอให้ขอบคุณผู้ที่มาให้ความช่วยเหลือ”

ในฐานะสมาชิกของฝ่ายประธานโครัมสาวกเจ็ดสิบ ข้าพเจ้ารู้สึกถึงน้ำหนักอยู่บนบ่าข้าพเจ้าจากพระวจนะของพระเจ้าที่มีต่อโมเสส

“จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้ารู้ว่าเป็นผู้ใหญ่ของประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่ของข้าทั้งหลาย ...

“เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาจากวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นด้วย และให้เขาทั้งหลายแบกภาระของประชาชนเหล่านี้ร่วมกับเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องแบกคนเดียว”¹

นี่คือถ้อยคำจากสมัยโบราณ กระนั้นวิถีของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยน

ในศาสนจักรปัจจุบันนี้ พระเจ้าทรงเรียกสาวกเจ็ดสิบ 317 คน รับใช้ใน 8 โครัม เพื่อช่วยอัครสาวกสิบสองในการแบกรับภาระของฝ่ายประธานสูงสุด ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขต่อความรับผิดชอบอันล้ำลึกในจิตวิญญาณและเช่นเดียวกันกับพี่น้องชายของข้าพเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกเราไม่ใช่คนกลุ่มเดียวที่ช่วย